

VERSLAG INLEEFREIS 2006

Nathalie en Annemie schrijven:

Woensdag 26/07/06

Onze langverwachte ontmoeting met India is eindelijk in zicht!

Voor de meeste deelnemers - 12 van de 19 - wordt het een eerste ontmoeting al of niet gepaard met een cultuurshok, voor de anderen wordt het een blij weerzien met hun Indische vrienden, de kinderen in het algemeen en de sponsorkinderen in het bijzonder.

Vroeg in de morgen - 6.45u - vertrekken we met de Air Lanka bus vanuit Zaventem naar Parijs CDG om dan om 12u het vliegtuig te nemen richting Colombo. De eerste contacten met de groep worden stilaan gelegd, en ja... het lijkt een aangename groep te worden!!! Het wordt een lange, vermoeiende vlucht. Er is een tussenstop te Frankfurt waar we onverwachts moeten uitstappen - 3u lang - omwille van een 'technische controle' en een overboeking op de vlucht. De Air Lanka mensen geven 600 euro voor wie de volgende vlucht wil nemen. Wij kunnen helaas niet ingaan op dit mooi aanbod omwille van onze aansluiting op de vlucht Colombo - Trivandrum. Dit zou nochtans een belangrijke gift geweest zijn voor het project!

Donderdag 27/07/06

's Nachts - 1.45u Belgische tijd - landen we dan eindelijk in Colombo (Sri Lanka) om vandaar uit richting Trivandrum (hoofdstad van Kerala) te vliegen. Bij aankomst - 8.50u Indische tijd of 5.20u Belgische tijd - worden we verwelkomd door Mr. Charles, naaste medewerker van SCAD en 'rechterhand' van Mr. Cletus. Hij zal onze gids, organisator en leuk gezelschap zijn gedurende gans ons verblijf in India. Ook de Belgische Zusters Maria Mouton uit Palliady en Maria Sterckx uit Mulugamudoo zijn er om ons te verwelkomen.

Kovalam

Met een busje en een jeep worden we naar het kustplaatsje Kovalam gebracht, zo'n 16 km ten zuiden van Trivandrum. Dit is een badplaatsje langs één van de beroemdste stranden aan de kust van Malabar. De laatste jaren is Kovalam zeer toeristisch geworden - net Goa in het klein - daarbij horen dan automatisch de strandventers en andere leurders, maar dat heeft ook z'n charmes. Kovalam bezit een zeer mooie vuurtoren. Twee kilometer verder naar het zuiden - voorbij de toren - ligt het vissersdorp Vizhinjam. Een groot deel van de groep gaat op verkenning in het dorpje, sommigen dommelen eventjes weg en anderen wagen zich aan een frisse duik. De zee kan hier een sterke onderstroom vertonen, ook de grote golven zijn niet ongevaarlijk: soms is het er verboden om te zwemmen.

Hier proeven we onze eerste bananen...en er zullen er nog heel wat volgen! Hmm.. superlekker!!! Wat betreft het Indisch bier kunnen we precies hetzelfde zeggen! Tussen de palmbomen bekomen we van onze 'jetlag'. Het is er op dat ogenblik bewolkt, maar lekker warm. Ons eerste avondmaal starten we op het terras v.h. hotel, maar de moessonregen dwingt ons binnen te vluchten!

Wat ons nu reeds opvalt is de vriendelijkheid van de Indiërs en het feit dat ze dolgraag gefotografeerd worden, liefst samen met een blanke.

Vrijdag 28/07/06

Uitslapen zit er vandaag - en de volgende dagen - duidelijk niet in. De trein die we straks zullen nemen, laat immers niet op zich wachten - zelfs niet in India! Het continentaal ontbijt bestaat uit vers fruitsap, geroosterd brood met boter, confituur, koffie of thee. De 'pine apple juice' smaakt overheerlijk, is dan ook een echte aanrader voor de volgende dagen!!

Met de bus en de jeep worden we naar het treinstation gebracht. Ons contact met het Indisch verkeer is er een om nooit te vergeten. Het is best te vergelijken met een videospel, waar iedereen zo snel mogelijk de eindstreep moet halen. Een autokeuring wordt hier duidelijk niet verwacht. Zolang de toeter werkt - een zeer belangrijk onderdeel van de wagen - en de remmen het doen, is alles ok. Een Indiër hoeft dan ook enkel maar te kunnen toeteren, sturen en remmen. Fietsers en voetgangers worden letterlijk van de baan gereden!!! Dit wordt toch even wennen!

Oef... we komen veilig aan in Trivandrum railway station! Onze trein vertrekt om 10u richting Kollam. De sfeer zit er al goed in en we kunnen alvast de eerste echte Indische 'meterkoffie' proeven! 's Middags voorziet Charles ons met broodjes! We vinden ze wel lekker, maar ze zijn toch een beetje té gekruid...

We rijden door het zeer groene Kerala, een pracht van natuurlijke schoonheid. Deze kleine deelstaat ligt aan de Westkust van de Nilgiri, het kustgebergte van Zuid-India (2600m hoog). Door de combinatie van twee natte moessons en stijregens ontvangt het gebied een enorme hoeveelheid neerslag die ervoor zorgt dat Kerala de groenste staat van het zuiden is. Algauw staan we in de belangstelling van de Indische treinreizigers, vooral dan van een aantal studenten die ons typische studentenliederen brengen. Wij doen natuurlijk ook ons deel en zingen voor hen, het wordt echt tof. Een student handelsingenieur vertaalt voor alle medereizigers

hun naam in het Malalay, de streektaal in Kerala. Straks maken we kennis met het Tamil, de streektaal in Tamil Nadu. Aryiemkavu is de laatste halte in de provincie Kerala, dan zijn we in Tamil Nadu. Deze provincie is duidelijk veel droger en minder vruchtbaar.

Pas rond 17u komen we aan in Cheranmahadevi en via bussen van SCAD worden we naar de campus gebracht, waar wij gedurende alle werkdagen van de volgende twee weken zullen verblijven. De kindjes met een handicap en de SCAD directie en verantwoordelijken wachten ons op. We worden overladen met fanfaremuziek, bloemenkransen rond de hals en een tika op het voorhoofd (De tika wordt gegeven om een gelukkig en lang leven in goede gezondheid te wensen - de kleurstof die hiervoor gebruikt wordt, is een uit vruchten verkregen sap dat gedroogd wordt). Al deze hartelijke mensen geven ons een heel warm gevoel!

Op het terras krijgen we een lekkere kop thee aangeboden en worden ons de kamers toegewezen. Na een deugddoende douche genieten we van een 'welkomdiner': soep met koriander, vis, groentjes, pasta en zelfs frietjes en superlekker fruit! De smaak van dit fruit - natuurlijk gerijpt in een tropische warmte - is niet te vergelijken met het fruit dat wij kennen in ons Belgenlandje!!

Diezelfde avond kunnen we voor het eerst op het terras lekker keuvelen met een Indisch biertje... We denken nu heel graag terug aan de vele gezellige avondlijke - zelfs nachtelijke - uurtjes die nog zouden volgen op dit terrasje!...

Zaterdag 29/07/06

Om 6.30u zijn de vogels daar,.....daarna krijsen de apenwaarna de honden wakker schieten!!! Nathalie probeert hen het zwijgen op te leggen Maar dit lijkt niet echt te baten. Ok, ik sta dan ook maar op en neem alvast een frisse douche!!! Kraan open... nog meer... nog meer... oei geen water!!! pech!!!

Bij het ontbijt wordt al een eerste jarige gevierd: Willy...van Marina...hij wordt ..jaar?

Vandaag krijgen we een rondleiding in de campus! We onderscheiden de scholen waar studenten een opleiding kunnen volgen en de klasjes waar de kindjes met een fysische en/of mentale handicap verblijven.

Beroepsopleidingen

apparatuur. Toch worden hier alle folders, cursussen en ja, ook examens gedrukt!

De computerlokalen zijn uitgerust met de nieuwe versies aan softwarepakketten, Windows XP, internet

Ook de afdeling 'Opleiding leraar' trekt onze aandacht. Mooi verzorgde mannen en vrouwen in uniform volgen hier hun opleiding.

Leerkrachten in opleiding

De mannen en vrouwen zitten volledig gescheiden in de klassen ... je weet maar nooit!

In de gebouwen waar de kinderen met een handicap verblijven worden we opnieuw verwelkomd met dansjes, bloemen en muziek. Veel kinderen (bv met klompvoetjes) zouden hier met een eenvoudige operatie normaal kunnen functioneren. Helaas is hiervoor geen geld genoeg. Hoewel, twee meisjes kregen een operatie en kunnen nu opnieuw stappen! Kon dit maar voor al deze kinderen!!! Daar komt zeker verandering in, want naast de zoutmijnkinderen kunnen we binnenkort ook de kindjes met een handicap sponsoren! Met beperkte middelen wordt hier voor de kindjes fantastisch werk geleverd.

Prince - de coördinator die eerder dit jaar in het Dominiek Savio instituut te Gits een opleiding volgde - en haar team staan dag en nacht ter beschikking. De kinderen verblijven hier permanent. Ouders komen éénmaal per maand op bezoek, op feestdagen en vakanties gaan ze naar huis.

De infrastructuur is absoluut niet te vergelijken met wat wij kennen, maar voor Indische normen is dit vrij goed!

Opleiding computeringenieurs

Kinderen op de campus

Dankzij het werk ter plaatse van twee stafmedewerkers van het Dominiek Savio instituut, kunnen Mr. Cletus en zijn team en Prince nu volop een project uitwerken dat ten goede komt van deze kinderen! Marjolijn Vergote -stafmedewerker therapie- en Taziana Pyson -stafmedewerker onderwijs- brengen immers hun jaarlijkse vakantie werkend door bij deze kinderen met een handicap. Dankzij deze mensen worden veel toekomstplannen voor hen uitgewerkt. Om de kosten van dit nieuw project en de medische kosten mogelijk te maken, wordt onze vzw uitgenodigd om in de toekomst ook voor deze kinderen een sponsoring op te starten (25 euro/maand voor K. met mentale handicap; 30 euro/maand voor K. met lichamelijke handicap en 50 euro/maand voor K. met ernstige meervoudige problematiek). Op die manier zullen nog meer kinderen met een handicap vanuit de dorpen naar de campus kunnen gebracht worden!

Nu komen we voor het eerst bij ons werkterrein. Het is een gebouw voor jongens met een handicap dat er gekomen is dank zij de inbreng van 310 euro van elk van onze medereizigers. Er is duidelijk nog veel te doen: elektrische leiding voorzien, schilderen van muren, ramen, deuren, aanbrengen van versieringen....

Deze namiddag zijn we vrij, wij kunnen dus op eigen houtje de campus verder verkennen, met de kindjes spelen bijvoorbeeld, Annick is er al niet meer weg te slaan ...

Om 18.00u komen Mr.Cletus en Mrs.Amali aan. Mr.Cletus vertelt ons over het ontstaan van SCAD in 1985 en over hun toekomstplannen. Wat we al vernomen hadden is ons nu wel duidelijk... het zijn fantastische mensen!

Verder worden we voorgesteld aan enkele mensen die ons verblijf in goede banen zullen leiden: Mr.Raj, directeur van de campus, ook Mrs.Vimala, verantwoordelijke voor het keukegebeuren en de slaapegelegenheden en onze kokkin Mrs.Tangam met haar 2 assistenten, Davy en Lakshmi.

Na het avondmaal bespreken we samen met Mr.Charles ons werk voor de volgende dagen. Hij brengt ons enkele Indische gewoonten bij en wij vertellen hem over onze westerse gebruiken - amai, wat een verschil!!!

Nog veel werk te doen!

Zondag 30/07/06

7u opstaan!!! Hoera, er is water!!! Dit wordt onze eerste echte werkdag!

Iedereen start dus met zijn/haar zelfgekozen job: onze naaisters Lucrèce, Marina en Marie-Thérèse zorgen ervoor dat de kinderen nieuwe uniformen krijgen en dat de nodige herstelwerken gedaan worden. Onze westerse juf Lieve begeeft zich naar de klas lerarenopleiding om er aan de studenten haar kennis van het Engels mee te geven. Het sanitair in de nieuwbouw wordt in handen genomen door de twee Willy's en Jurgen. Onze verpleegsters Gonda en Nele mogen de dokter van SCAD assisteren bij zijn bezoek aan de dorpen. En terwijl Annick zich helemaal uitleeft en het beste van zichzelf geeft bij de kinderen met handicap, neemt Annemie de voetjes van die kinderen onder handen met een heuse voetreflexologie. Alle overige groepsleden grijpen naar de verfborstels... er is immers nog zoveel te doen in de nieuwbouw in een té korte tijdsspanne!

Na de middag gaan we op verkenning in Tirunelveli, één van de grootste steden in het zuiden van Tamil Nadu. Het is een stad met duizenden mensen, veel getoeter, kleurrijke winkels, kraampjes vol kleinigheden, massa's fietsen en ossenkarren. Na het shoppen snuiven we de Indische cultuur op. Voor velen onder ons is het bezoek aan de Nella Appar tempel de eerste kennismaking met het Hindoeïsme en zijn goden. De tempel is opgedragen aan de godin Parvathi en de god Shiva.

Rond 19u komen we terug op de campus en genieten met volle teugen van onze maaltijd Het kipgerecht vinden wij bijzonder lekker en de sfeer is opperbest!

Maandag 31/07/06

Wij hebben opnieuw een jarige! Vandaag wordt Gonda op ons 'zangtalent' getrakteerd De wentelteefjes bij het ontbijt zijn super!

Na het werk worden we door Tatiana Pyson (Dominiek Savio) op de hoogte gebracht van het nieuw project. Mr.Cletus wil een volledig nieuw gebouw laten optrekken voor de vele kinderen met een fysieke en/of mentale handicap die thuis als een last beschouwd worden en geen enkele kans krijgen op onderwijs en therapie. Marjolijn Vergote (ook Dominiek Savio) en Tatiana Pyson hebben samen - op vraag van Mr. Cletus - een plan uitgewerkt met alle voorzieningen die nodig zijn voor onderwijs en therapie voor kinderen met een fysieke en/of mentale handicap. In samenspraak met deze twee Belgische deskundigen heeft de plaatselijke architect dan ook dit project uitgetekend! Het geheel zou binnen 4 à 5 jaar moeten klaar zijn. De belangstelling en bewondering bij onze groep van de inleefreis is groot als Tatiana het uitgetekend plan voor zich op de grond openspreidt en uitlegt.

Samen met Mr.Cletus en Mrs.Amali wordt het nieuw project besproken

Kort na de namiddag bezoeken we het zigeunerdorp Pettai, waar 210 kinderen schoollopen tot de leeftijd van 10 jaar. Naast zigeunerkinderen zijn er ook kinderen van slangenvangers en oorlogskinderen uit Sri Lanka. De kinderen uit deze dorpen waren 20 jaar geleden één van de eerste bekommernissen van Mr Cletus. Mr Charles vertelt ons dat bij de start van SCAD in 1985 de mensen in de buurt niet wilden dat hier een zigeunerschooltje kwam. Nu - zoveel jaren later - komen ook de dorpskinderen naar deze school, omwille van het degelijk onderwijs dat er gegeven wordt. Wie de vorige inleefreis meemaakte, stelt inderdaad vast dat er hier opnieuw 4 klaslokalen bijgebouwd zijn.

Ondertussen is er voor de kinderen van de werkende zigeuners, voor en na de schooluren ook opvang en zelfs overnachting mogelijk.

Hoe 'over'leven zigeuners?

In deze zigeunerdorpjes ligt SCAD ook aan de basis van de vorming van verschillende zelfhulpgroepen voor vrouwen. Er werden hen trainingsprogramma's gegeven en ze kregen de mogelijkheid om 280.000 roepies te lenen om zo hun activiteit te kunnen uitoefenen. Enkele vrouwen van de 'Women self help groups' tonen ons hun creatie aan juwelen... natuurlijk halen we onze centen boven!!! Onze eerste cadeautjes voor het thuisfront zijn al binnen!!!

Kinderopvang (voor 52 kinderen).

De rondleiding in het zigeunerdorp legt ons even het zwijgen op. De armzalige omstandigheden waarin deze mensen moeten 'over'leven doen ons nadenken... Als afsluiter krijgen we enkele dansjes van de kindjes en een demonstratie van een slangenvanger met zijn cobra.

In het lepradorpje

Daarna rijden we naar een van de melaatsdorpjes. De weg ernaartoe is afgelegen en zeer droog. Plots, in de 'middle of nowhere' zien we enkele huisjes! SCAD bouwde er in het totaal 53 huizen (sedert 1988), voorzag medische verzorging en financiële steun: 52 leprapatiënten krijgen nog steeds maandelijks een salaris en medische bijstand. Ook hier werden aan 'Women self help groups' trainingsprogramma's gegeven en hen de mogelijkheid geboden om 69.000 roepies te lenen. Een winkel werd opgericht in het dorp en 52 geiten werden uitgedeeld. Het dorp bestaat uit families met ouders en grootouders, geteisterd door lepra. Een man van wie beide voeten aangetast zijn, beweegt zich voort in een houten 'karretje' met 4 wielen! Aangrijpend!!

Dankzij medicijnen en injecties blijven hun kinderen vrij van deze aandoening! We worden door een vrouwtje binnen gevraagd in haar huisje, waar ze zo fier op is! Ze moest eens weten ... Deze dorpen behoren tot de eerste projecten van Mr Cletus. Had hij toen zelf kunnen denken dat er nog veel andere projecten zouden volgen?

We hebben vandaag heel wat te verwerken. We hebben de 'miserie' gezien en GEVOELD! Hoe goed Tangam haar best ook gedaan heeft, die avond smaakt de maaltijd ons niet echt!

Dinsdag 01/08//06

In loop van de voormiddag wordt er weer druk gewerkt in de nieuwbouw, het naaiatelier, de school, enz...

Na de lunch gaan we op bezoek bij drie zelfhulpgroepen voor vrouwen. Mrs Sumati is hierbij onze gids. De laatste 20 jaar waren voor SCAD de stabiliteit en de sterkte van de vrouwengroepen een prioriteit. Hierbij zorgde men voor financiële steun en voor de mogelijkheid ook geld te kunnen lenen bij de banken. Dankzij deze zelfhulpgroepen zijn de mensen in staat problemen op te lossen die hun dorpen al generaties lang treffen, zowel op economisch als op sociaal vlak. Het werk van SCAD hieromtrent is zeer gelijklopend met dat van de Nobelprijswinnaar voor de Vrede 2006. In 1976 richtte Muhammad Yunus de Grameen Bank op, letterlijk de "bank van de dorpen". Op de website van de Nobelacademie lezen wij: 'voor hun inspanningen om van onderuit economische en sociale ontwikkeling te creëren'. Het systeem van de bank gaat uit van de positieve gedachte, dat (ook) de armen vaardigheden hebben waarvan te weinig gebruik wordt gemaakt.

Zelfbewuste vrouwengroepen

Er zijn nu in de 414 dorpjes in Tamil Nadu - dankzij SCAD - ook al meer dan 2000 vrouwelijke zelfhulpgroepen met 36.200 leden en met 80 miljoen roepies in hun banken!

De 3 zelfhulpgroepen die wij vandaag bezoeken stralen van zelfvertrouwen. Dit is precies wat deze mensen nodig hebben.

De eerste vrouwengroep weeft sarees. We mogen een kijkje nemen in het huis van één van de groepsleden. Haar man is een sari aan het weven. Het duurt ongeveer 2 à 3 dagen vooraleer het weefgetouw klaar staat om in gebruik te nemen. De prijzen variëren tussen 250 en 480 roepies. Een huisje verderop is een man - jawel, opnieuw een man - een sari aan het weven met gouddraad ter waarde van 10.000 roepies, het is prachtig! Alleen een heel rijke dame zal zich dit kunnen veroorloven! (1 euro = 57 roepies)

Hier zien we voor het eerst een vrouw in het geel geschminkt, dit gebeurt blijkbaar om rimpels of andere huidandoeningen te voorkomen. Het verrast ons ook te horen dat de vrouwen na het sterven van hun man nooit meer mogen hertrouwen, dat geldt voor alle kasten.

In het tweede dorp bakken ze potten, we zien het verloop ervan en vooral het resultaat boeit ons! Er worden meer vaasjes en allerlei postuurtjes aangekocht dan er ter beschikking zijn, maar geen nood... wij zullen die bezorgd krijgen de dag voor ons vertrek.

Het doet ons deugd de aankoop van leuke geschenkjes te kunnen combineren met onze financiële steun in het economisch project van deze zelfhulpgroep.

Weven van sarees - voorbereiding duurt 2 à 3 dagen!

Prijs 'Best Women's Self Help Group in Tamil Nadu'

Tenslotte bezoeken wij de bekende groep: 'Best Women's Self Help Group in Tamil Nadu'! Deze zelfhulpgroep van mattenwevers kreeg immers vorig jaar uit de handen van de eerste Minister Mrs. Jayalalitha, de 'award' van de meest unieke en talentvolle vrouwenzelfhulpgroep van Tamil Nadu. Hun handgeweven matten zijn gekend in heel India en ze worden zelfs al aangekocht door internationale merken, o.a. Oxfam. Wij bewonderen het mooie, fijne werk van de vrouwen en wij vragen ons af hoeveel zo'n mat - 1.32m op 0.62m - bij ons zou moeten kosten als wij bedenken dat zij daarvoor meer dan twee weken heel vlug moeten doorwerken...

Voor deze avond staat op het programma 'Talk on women development'. Mrs. Sumati blijft dus in ons gezelschap met de bedoeling meer uitleg te geven over de sociale verbeteringen bij de landelijke vrouwen in de dorpjes waar SCAD werkt. Het wordt een bijzonder boeiend gesprek, waarbij massa's vragen op haar 'afgevuurd' worden. Wij vergeten de tijd en pas als Sumati met haar bromfietsje in het donker verdwijnt, beseffen wij dat haar gezinnetje - met haar heel jonge baby - vandaag wel heel lang op haar heeft moeten wachten...

Woensdag 02/08//06

Vandaag wordt er niet gewerkt! Er is immers een 'dagreis' gepland naar Tuticorin, het centrum van de zoutmijnen. Het wordt een lange zweterige tocht van 75 km. In Vahaikulam houden wij onze eerste stop bij de school 'SCAD Farm Science Centre' waar een wetenschappelijke opleiding gegeven wordt. Een dokter geeft ons de nodige uitleg terwijl wij genieten van een lekkere kop tsjai: thee met veel melk en suiker en een koekje. Er zijn gewone opleidingen voorzien voor de kinderen, voor de vrouwengroepen en voor volwassenen die hun dorp vertegenwoordigen. Zo krijgen 1 à 15 boeren gedurende 15 dagen training. Ze krijgen o.a. veldbezoeken, velddemonstraties, campus trainingen, veekampen, ... Eenmaal terug in hun eigen dorp geven ze hun opgedane kennis door en starten ze Farmergroepen, waterwinningsprojecten enz... SCAD probeert hen ook de vernieuwingen aan te leren i.v.m. de verschillende accommodaties. Er worden 5 groepen gevormd met voor elke groep 1 à 2 leerkrachten die gedurende 10 dagen een opleiding krijgen. Hun loon is zeer laag, het gaat hier dus echt wel om zeer gemotiveerde mensen die min of meer als echte vrijwilligers werken. Wij vinden de uitleg van de dokter heel interessant en iedereen luistert dan ook heel aandachtig.

Daarna bezoeken wij de kruidentuin. Hier zijn tal van kruiden te vinden, veelal met geneeskrachtige eigenschappen.

We hebben een proefkonijn nodig... ja Lieve ziet dat wel zitten! Gedurende enkele minuten moet ze op verse groene blaadjes kauwen... daarna moet ze alles uit spugen en krijgt ze een lepeltje suiker. Doel van de proef: aantonen dat de smaak van suiker verdwijnt. Dit kruid kan dus gebruikt worden o.a. als hulpmiddel voor diabetespatiënten, voor wie het gebruik van suiker taboe is.

Inkom kruidentuin in Vahaikulam

In de tuin is er ook een kleinschalige opstelling voor het vervaardigen van organische meststof. Hiervoor staan 2 kruiken op elkaar. In de bovenste kruik is er water dat neerdruppelt in de onderste kruik. Die is gevuld met regenwormen, aarde en takken. Door de indruppeling produceren de regenwormen een meststof die oplost in het water. Deze oplossing wordt dan opgevangen in een recipiënt dat zich onder de onderste kruik bevindt. Deze opstelling wordt ook aan iedereen in de dorpen aangeleerd. De school 'SCAD Farm Science Centre' zorgt voor eigen compostering die ook als meststof wordt gebruikt.

In deze kruidentuin 'Scad Medicin Plants Conservation Park' zijn tal van kruiden te vinden, veelal met geneeskrachtige eigenschappen die vooral bij de mens kunnen gebruikt worden. Huidproblemen, koorts, tandpijn, maagpijn, keelpijn, hoofdpijn enz... al deze kruiden komen hiervoor in aanmerking. Medicijnen worden bijna nooit gebruikt, de Indiër is meer voor homeopathische geneeskunde. De meeste mensen hebben dan ook hun eigen kruidentuin, zo zijn er nu al zo'n 15.000 tuintjes in de streek en bij de schooltjes (zie 'De promotie van kruidenmoestuinen' bij 'De boodschap uit het project' op de nieuwjaarsbriefjes van onze zoutmijnkinderen). Bij de kruidentuin worden ook konijnen en geiten gekweekt.

Naast de afdeling wetenschappelijke richting bevindt zich ook een klasje voor kinderen met fysieke en/of mentale handicap. Een leerling geeft ons een demonstratie over goede en slechte geleiders, over de luchtdruk en over de werking van een katrol. Ja,.. het is allemaal heel interessant!!

Er wordt hen ook aangeleerd hoe zich te voorzien van drinkbaar water aan de hand van verzilting.

De waterreservoir aan hun schooltje kan 10.000 liter water bevatten wat absoluut nodig is. Mr Charles vertelt ons dat het gebied hier zeer droog is en het er bijna nooit regent. Zo zorgt SCAD dat er op veel plaatsen waterputten komen en waar het niet mogelijk is of waar de putten geen water meer bevatten, wordt ervoor gezorgd dat een tankwagen regelmatig water aanvoert uit Karnataka, een deelstaat in het Zuidwesten van India. SCAD zorgt in 350 dorpen voor drinkbaar water, waar het grondwater te zout is en in 60 andere dorpen voor het ontzilten van de bestaande tanks. Vroeger was hier veel watersnood in de streek, maar sedert SCAD zich daarover bekommert, is er altijd drinkwater voorzien. Zo zorgt SCAD naast watervoorzieningen, ook voor irrigatietechnieken en het ontzouten van water zowel voor mens en dier, ze maken o.a. de regenputten veel dieper. Gezien de tanken meestal leeg zijn van maart tot mei proberen zij zoveel mogelijk regenwater te verzamelen.

Klasje voor kinderen met handicap te Vahaikulam

Net voor de middag vertrekken we naar Tuticorin, naar het schooltje van de zoutmijnkinderen, dat gebouwd werd dankzij de Belgische sponsors van de vzw 'sos zoutmijnkinderen'. Irene en Lieve ontmoeten er elk een van hun adoptiekinderen. We worden verwend met een lekker Indisch hapje en de kinderen doen hun uiterste best om hun dansjes voor ons perfect uit te voeren.

Tuticorin: schooltje 'Saltpanchildren-Belgium'

Later in de namiddag worden we verwacht in Kurukkuchalai bij enkele animators en vrijwilligers om hun functies in de dorpen uit te leggen.

De animators en vrijwilligers werken samen. De vrijwilligers melden al de problemen uit hun dorp aan de animators en deze op hun beurt aan SCAD. Omgekeerd geven ook de animators op hun beurt de signalen van SCAD door aan de vrijwilligers: echt teamwork dus!!!

- een animator is meestal hoger geschoold en verantwoordelijk voor 10 à 12 dorpen;
- een vrijwilliger daarentegen blijft in hetzelfde dorp aanwezig.

Animatoren en vrijwilligers

Hun taken zijn:

- de noden van de mensen/dorpen doorgeven aan SCAD, hulp aan de boeren van hun dorp;
- de traag studerende kinderen helpen met leren lezen, schrijven, rekenen enz... ;
- dansjes en liedjes aanleren aan de kinderen, hen leren toneelspelen en dit alles op een creatieve manier;
- hen begeleiden bij educatieve natuurwandelingen: hen leren luisteren naar de vogels, kijken naar de plantengroei,... dus ervaringsgericht studeren;

- proteïnerijke koekjes uitdelen;
- zorgen dat elk kind minstens 1x per maand een medische check-up krijgt. Om de maand worden de kinderen nagekeken door een dokter. Er is een mobiel kamp in hun dorp - waar ze terecht trots op zijn - zo'n bezoek aan de dokter in een bestelauto kost 3 à 4 roepies. De vrijwilligers zorgen voor de link als er medische hulp of zwaardere medicamenten moeten voorzien worden.

Het mobiel medisch team verzorgde in 2005: 22006 patiënten in 87 gezondheidskampen waarbij 11822 Tsunami slachtoffers

Uitdelen proteïnerijke koekjes: 4500 kinderen krijgen dagelijks 2 koekjes.

Heel speciaal hierbij is dat vijf kinderen gepromoveerd worden tot 'kleine dokter': kinderen kunnen elkaar beter begrijpen en zo wordt er al vlugger iets doorgegeven.

Vrijwilligers zijn dus zeer belangrijk bij SCAD, ze zijn er van in het begin bij en met al hun activiteiten helpen ze instaan voor de ontwikkeling van hun dorpen. De grote vooruitgang in hun maatschappij is mede dankzij hun inzet.

SCAD herstelde meer dan 400 vissersboten na de tsunami

Deze animators en vrijwilligers hebben zich ook enorm ingezet voor de dorpen geteisterd door de tsunami!

Als afsluiter van de dag bezoeken we een tsunami dorpje nabij Tuticorin aan de oostkust. Deze voormiddag vertelde de dokter ons ook hoe SCAD al deze getroffen tsunami dorpjes heeft geholpen. SCAD medewerkers leerden de vissers hoe ze hun bootjes moesten herstellen, of hoe ze nieuwe konden maken om zo vlug mogelijk terug aan de slag te kunnen gaan.

Andere mensen leerden zij zeep maken, manden weven, naaien, kaarsen maken, vis pekelen, eenvoudige huishoudelijke middelen bereiden enz... om toch maar een inkomen te hebben.

Zo kregen ook 60 zelfhulpgroepen financiële steun.

Donderdag 03/08//06

Wat is dat toch met al die verjaardagen? Deze keer gaat onze 'Happy Birthday'song (!) bij het ontbijt naar Annick.

De tijd dringt voor de schilderwerken in onze nieuwbouw. Wij besluiten dus met een grotere groep dan de eerste dagen samen te werken... en inderdaad, drie uren later zijn we heel tevreden over de grote vooruitgang en smaakt de lunch dubbel zo goed.

Na de middag doen we weer twee dorpjes aan, we bezoeken het 'Elders camp' en de 'Child Labour Shool'.

In het eerste dorpje leven een 30 tal bejaarden zonder familie, zonder geld. Gezien er in India geen sociale zekerheid bestaat - en dus ook geen pensioen - bezorgt SCAD hen een maandinkomen. SCAD bekommert zich niet alleen over deze ene groep van 30 bejaarden, maar ook over 550 andere groepen met vele duizenden bejaarden. De animators, vrijwilligers en vrouwenzelfhulpgroepen gaan immers op zoek naar deze mensen in de verschillende dorpen, ze brengen hen regelmatig bezoek en voorzien hen van medische en sociale bijstand.

Maandelijks worden deze oude mensen met minibussen naar een plaats gebracht - zoals hier in dit zaaltje - waar ze hulp krijgen:

- een maandelijks loon van 300 roepies om een evenwichtig voeding te verzekeren;
- medische controle, een behandeling of verzorging van andere medische behoeften;
- adviezen;
- een voedzame maaltijd die door stafmedewerkers en vrijwilligers geserveerd wordt;
- kledij, slaapmatten, hoofdkussens en bedlakens.

Ons bezoek doet de groep bejaarden heel veel plezier. Zij steken hun blijdschap niet onder stoelen of banken. Ze zingen typische Indische liedjes voor ons en onze Roger zingt ook voor hen, waarop wij allemaal samen ook ons steentje bijdragen. Het wordt een heel aangename ontmoeting!

Naast het 'Elders camp' is er een gebouwtje, waar kindjes opgevangen worden van wie de mama's uit werken gaan. Om 15u worden ze terug opgehaald. We kijken hier ook even binnen - heel stilletjes natuurlijk, want ze liggen bijna allemaal te slapen - op de blote grond! De gebouwen zijn hier niet van SCAD, maar van de regering.

Daarna volgt een schoolbezoek bij kinderen die wel lessen volgen voor een paar uur, maar eigenlijk nog altijd aan kinderarbeid doen - vandaar de naam 'Child Labour Shool'. De oudere meisjes hier aanwezig leren een beroep aan, als ze 14 jaar zijn en niet verder studeren, krijgen ze van SCAD bijvoorbeeld een naaimachine. Zo proberen ze toch die meisjes een zekere toekomst te geven. SCAD organiseert ook soms een daguitstap voor deze kinderen. Hun ouders krijgen 100 roepies per maand om hen de ganse dag te laten schoolgaan. De kinderen krijgen dan een warme maaltijd en een drankje, na school moeten ze terug helpen in het huishouden. Zo zijn er een paar schooltjes in de buurt die op deze manier werken en zo worden veel kinderen van kinderarbeid gespaard. De school sluit er om 16u en dan keren ze allen terug naar huis, één jongentje - een weesje - gaat dan naar een soort internaat.

Na dit laatste aangrijpend bezoek is het aangenaam verpozen in het hoofdgebouw van SCAD te Tirunelveli, waar we rustig van een drankje genieten. Ondertussen vertelt Mr. Charles over het ontstaan en de uitzonderlijke groei van SCAD in die 20 jaar.

Dit bezoek wordt afgesloten met een gelegenheid tot shoppen in Tirunelveli. Eenmaal terug op de campus haast iedereen zich deze keer na het 'diner' onmiddellijk naar de kamers - niet verwonderlijk, we vertrekken morgen immers heel vroeg op 'weekend'!!!!...

Vrijdag 04/08//06

Vandaag wordt er dus niet gewerkt.

Om 5.30u vertrekken we reeds met de bus naar Madurai. Het is een welvarende stad en meteen ook de oudste en heiligste stad van Tamil Nadu, althans voor de hindoes - want Madurai is het belangrijkste bedevaartsoord van Tamil Nadu. We bezoeken er de Meenakshi tempel, één van de grootste en indrukwekkendste tempelcomplexen van het land, een absoluut meesterwerk van de Dravidische kunst, een 'stad binnen de stad'.

Deze tempel (12°E) is opgedragen aan Shiva en zijn gemalin Parvati (=Meenakshi). Wanneer je door de talloze binnenplaatsen en hallen loopt, zie je massa's bliken van religiositeit. Een volledige omschrijving geven is onmogelijk...

Er is een klein altaar met negen beeldjes die de planeten van het zonnestelsel voorstellen. je kan er ook het beeld bekijken van Ganesh, bedekt met olie en bloemen. In de tempel ligt het grote bekken van de gouden lotus, die dienst doet voor zuiverende baden. Dan heb je nog de ruimte met de duizend zuilen. Bij het kloppen op een bepaalde zuil laat deze muzieknoden horen en Robbe - de mascotte van onze reis - wil dat natuurlijk eens uitproberen. Deze tempel is - zoals vele tempels in India - een levendige heilige plaats waar mensen neerknielen voor een klein altaartje, terwijl de wierook omhoog kringelt en waar je oog in oog staat met de olifant aan de ingang. Toch indrukwekkend om dit te zien.

De tempel is slechts gedeeltelijk toegankelijk voor westerse bezoekers, mits we ons respectvol gedragen...wat we uiteraard doen. Dit is de eerste keer dat we andere westerlingen tegenkomen! Het is hier duidelijk toeristisch!

Na ons cultureel bezoek zoeken we een plaatsje op om de lege magen te vullen. We belanden in een typisch Indisch restaurant, lawaaiig van de vele riksja's, brommers en auto's die voorbij razen. Wij krijgen ons eten op een aluminium schaal, terwijl de echte Indiërs bananenbladen gebruiken. Hier mogen we zeker niet vergeten met de rechterhand te eten.

de Meenakshi tempel te Madurai

Na de middag - om 14u - trekken we verder naar Thekkady in Kerala, waar we logeren in het SN International hotel. Thekkady en Kumily zijn toeristische plaatsjes omdat ze nabij het Periyar wildpark liggen, op de grens van Tamil Nadu en Kerala. Bij aankomst in het hotel nemen we vlug een douche en raad eens!!!! Er is warm water!!! Wat genieten Annemie en ik (Nathalie) daar elk om beurt van. Moe en hongerig besluit heel de groep voor het avondeten in het hotel zelf te blijven. Dat wordt een ware ontgoocheling! Na een uur wachten - wat vandaag heel lang lijkt gezien onze 'razende' honger - krijgen de eersten hun maaltijd.... Oei, we hebben toch geen voorgerecht besteld?? Neen, dit blijkt een volledige maaltijd te zijn!! Wie was daar ook weer van plan zijn maag eens een groot plezier te gunnen met een goed stuk vlees??!! Lekker? Ja zeker! Wie koos voor de vis vindt het ook super, maar is eveneens 'verplicht' een tweede portie te bestellen om het hongerprobleem op te lossen!! Het voorstel om nog een wandelingetje te maken kent maar weinig bijval, het merendeel van de groep gaat slapen.

Zaterdag 05/08//06

Dit is echt een vakantiedag!!

Om 6.45u zijn we al aan het het Periyar wildpark. Dit zeer mooie reservaat heeft een oppervlakte van 777 km² met in het centrum een kunstmatig meer. Om 7 u beginnen de eerste afvaarten die telkens anderhalf uur duren. We maken een prachtige boottocht op de wateren in de jungle! Met uitzondering van de lawaaiige boot is dit een rustig aards paradijs! Aan de oevers zien we everzwijnen, herten, vogels, otters, maar geen olifanten of andere groot wild. We hopen ze te zien tijdens onze jungletocht!

Terwijl sommigen in de namiddag de theefabriek bezoeken, wagen anderen zich aan een jungletocht. We kopen kaartjes in het Forest Department naast de aanlegsteigers en verdelen ons in groepen van vijf personen. We krijgen 'getten' aangemeten voor de bloedzuigers. Per vlot bereiken we de overkant en zo kunnen we aan de tocht beginnen. We beklimmen de heuvels en na een stuk goed doorwandelen, bevinden we ons op de top van de heuvel. We genieten er van een prachtig landschap, jammer dat er - naast aapjes en een skelet van een olifant - geen levende dieren te bespeuren zijn. Uiteraard zijn de bloedzuigers wél aanwezig! Het afdalen wordt minder gemakkelijk, dit gebeurt niet op een pad, maar langs planten en bomen en raad eens! Mijn hoogtevrees doet mij naar de hand grijpen van de gids en met zijn hulp komt alles in orde.

Daarna keren we terug naar het hotel en hebben we een vrije avond. Wie wil shoppen, een dansvoorstelling bijwonen of genieten van een massage: dat is allemaal mogelijk. Terwijl Irene, Lieve, Els en Robbe gaan eten met Mr.Cletus en Mrs.Amali, genieten velen onder ons van een dansvoorstelling, de bekende Indiase Kathakalidansen. Het is dans en mime tegelijk die alleen door mannen gebracht wordt. Er zijn slechts twee dansers die de rol van held en heldin vertolken uit de grote Indiase eposen. De kostuums en het grimeerwerk zijn fantastisch en vragen veel voorbereiding.

Jurgen, Annick en ik genieten - op advies van Clem en Frieda - van een welverdiende Ayurvedische massage. Ayurveda - de traditionele geneeswijze van India - is een eeuwenoud holistisch systeem van gezondheidszorg. De massages voor een vrouw worden enkel gegeven door een vrouw, hetzelfde geldt voor de mannen. Jurgen heeft dus pech, hij hoopte eens onder handen genomen te worden door een Indiase schoonheid!

Deze mooie vakantiedag zal ons heel lang bijblijven!

Zondag 06/08//06

We beginnen de dag met onze stembanden op te warmen, want Irene is jarig en dit moet toch gevierd worden aan de ontbijttafel. We zingen niet minder dan 2 liedjes - zelf gecomponeerd, ten minste, eentje werd door Frieda geschreven en samen met Lieve gezongen! Irene staat perplex en heel blij verrast. Zelfs Mr.Cletus en Mrs.Amali hebben deze belangrijke dag niet vergeten en schenken een reuzetaart, waarvan we allen mogen smullen. Ook de drie vorige jarigen krijgen op hun beurt felicitaties en een leuke verjaardagskaart van Mr.en Mrs.Cletus.

De voormiddag wordt verder ingevuld 'naar keus'. Sommigen van de groep wonen de eucharistieviering bij in een katholieke kerk en zingen nadien zelfs een Marialied in het Nederlands, terwijl anderen langs de weg tussen Kumily en Tekkady de specerijenwinkeltjes opzoeken om kruiden, specerijen, sandelzeep, eucalyptusolie, wierookstokken, cashewnoten en zeker niet te vergeten saffraan - wat bij ons zeer duur is - aan te kopen voor het thuisfront en het eigen gebruik.

's Middags vertrekken we terug naar de campus! De busrit duurt ongeveer 6 uren, zodat we pas 's avonds 'thuis' komen in Cheranmahadevi.

Maandag 07/08//06

Vandaag zien we eindelijk onze adoptiekindjes in Vilathikulam.

In het begin zijn de kinderen wat onwennig en verlegen. We spelen met hen en proberen - samen met de tolk - een gesprek aan te knopen. Ze krijgen geschenkjes die straks ook mogen uitgedeeld worden in hun klasjes. Vooral de ballons zijn zeer welkom!! Het is een emotioneel moment, vooral voor degenen die hun kindje(s) voor de tweede maal ontmoeten! Bij hen gaat het er al heel wat lossier aan toe. Roger amuseert zich te pletter met zijn hele kroost en algauw loopt een van de kinderen rond met zijn hoed op het hoofd. Het is een vrolijke bende vol toffe kinderen. We genieten samen met de kinderen van een zorgvuldig bereide lunch, maar we genieten vooral van het geluk eindelijk deze kinderen - die sommige onder ons al lang sponsoren - écht te ontmoeten. Wij kennen hen alleen langs foto's en briefjes en nu kunnen we hen eindelijk in de armen sluiten!

In de loop van de namiddag worden de kinderen met een bus terug gevoerd, het is zo'n 45 minuten rijden. Sommigen moeten dan nog eens 2 à 3 km verder stappen naar hun dorp.

Wij worden naar een schooltje in een aangrenzend dorpje gevoerd, waar de nieuwe keuken - gesponsord door onze vzw 'sos zoutmijnkinderen' - wordt ingehuldigd. We worden opnieuw met de gebruikelijke tika verwelkomd!

Irene mag het lint doorknippen. Het schoolgebouwtje bestaat uit één grote ruimte dat via houten panelen verdeeld wordt tot verschillende klasjes. De kinderen zijn zeer opgewonden wanneer ze die grote blanke mensen zien!!!

In dit dorp wordt houtschool geproduceerd. Vrouwen kappen het hout en leggen het in piramidevorm, waarna alles in brand wordt gestoken. De houtverbranding duurt drie dagen - wat overblijft wordt daarna gezeefd.

Het zware werk in die ongelooflijke hitte is absoluut niet te onderschatten. De handen van de vrouwen zitten vol eelt en ze zijn doorprikt door talloze takjes. Uiteraard worden hier geen machines gebruikt. Voor hetzelfde werk krijgt de man 60 roepies per dag, de vrouw slechts 40 roepies.

Als afsluiter worden we in de plaatselijke protestantse kerk verwacht om een dialoog aan te gaan met enkele vrouwen van de zelfhulpgroep uit dit dorp. De verantwoordelijke van de groep legt ons uit welke hun meest voorkomende problemen zijn in dit dorp:

- slechts 50% heeft elektriciteit
- er is geen drinkbaar water, wel op 4 km van hier.
- tijdens de moessonregens staat de weg volledig blank
- sommige daken van de huizen lekken (het zijn regeringshuizen)
- er is geen ruimte voor de zelfhulpgroep waar ze kunnen samenkomen. Deze kerk mag blijkbaar niet gebruikt worden !?

Op de lange terugweg is het nogal stil op de bus - iedereen verwerkt op zijn/haar manier de gebeurtenissen van vandaag: de ontmoeting met de eigen sponsorkinderen - de kinderen in het schoolje - de hardwerkende mensen in de productie van houtskool - en in het laatste dorpje het verhaal van de vrouwengroep over hun levenssituatie ...

Wij besluiten stilletjes dat wij nooit meer zullen klagen...

Dinsdag 08/08//06

Dit wordt onze laatste dag op de campus. Snif snif...

De officiële opening van ons gebouw is gepland voor deze avond - de volledige afwerking moet dus nog in de loop van de voormiddag gebeuren, o.a. het voorzien van mooie bloemen op de gevel... daar hebben we gelukkig onze artiest Clem voor!

Kort na de namiddag worden we verwacht bij de kinderen met een handicap. Clem, Frieda, Willy en Lucrèce hebben tal van spelletjes mee om de kinderen te entertainen! Er is een viskraam, een kraam om ballen te werpen, een stoelendans, touwtrekken... Het is zeer plezierig en ook wij genieten mee als we zien hoe de kinderen stralen!... Zij vinden het allemaal fantastisch, maar het is er natuurlijk superhectisch!!! De leerkrachten verdienen een pluim om dagelijks met volle moed en toewijding hier de orde te handhaven!!!

Na een broodnodige douche - de spelen hebben ons massa's zweetdruppels gekost! - komen Lieve, Els en Annemie in sari te voorschijn, terwijl Annick en ik (Nathalie) een tuniek dragen voor de opening van het nieuw gebouw.

Verblijf voor jongens met mentale handicap, gesponsord door groep inleefreis 2006

Om 16.30u start de officiële opening!

Cletus en Irene knippen het lint door waarna wij allen - zowel de kinderen als onze groep - het gebouwtje binnentreden. Als blijk van groot respect en dank hangt Cletus een sjaal om de schouders van Irene.

Zoals het in de Indische cultuur hoort, gieten wij om de beurt een tas melk in de kruik die opgewarmd wordt. Van zodra de melk overkookt, is het gebouw officieel ingehuldigd! Nu krijgen wij elk een bekertje van die melk te drinken.

Ondertussen genieten we van de dansjes die de kinderen voor ons ingeoeffend hebben. Maar als er westerse muziek start, springen we zelf op de dansvloer en laten ons eens lekker gaan... de kinderen vinden dit grandioos en wij ook!!!

Voor het afscheidsdiner krijgen we van Mr. Charles een laatste uiteenzetting over een van de vele activiteiten bij SCAD. De aandacht gaat vooral naar de start van het nieuw project waarbij we straks kinderen met een handicap kunnen 'adopter'.

Het diner is overweldigend en super lekker: soep, vlees, vis, tal van groentjes met rijst (natuurlijk) en tot slot een fantastisch dessert!! Na een gezellige avond gaan we slapen - het zal weer een korte nacht worden!!!

Woensdag 09/08//06

We krijgen ons laatste ontbijt in de campus!

Nadat we gisterenavond tot weerziens wensten aan Mr. Cletus en Mrs. Amali, moeten wij nu ook met pijn in het hart afscheid nemen van Mr. Raj, Mrs. Wimala en onze koks de dames Tangam, Davy, Laxmi.

We vertrekken al heel vroeg met twee voertuigen vol bagage richting Kovalam. We plannen nog enkele mooie plekjes aan te doen en een bezoekje te brengen aan zuster Maria Mouton te Palliady, vandaar deze vroege start. We rijden in een keer door naar Kanyakumari - het uiterste zuidelijk puntje van India - waar drie zeeën bijeenkomen: de Arabische zee, de Baai van Bengalen en de Indische Oceaan.

Kanyakumari is de plaats waar de spirituele leider Swami Vivekananda dagenlang mediteerde op een rots voor de kust. De tempel die op deze rots gebouwd is, bereiken we via een veerboot.

Naast deze rots bouwde men in 1970 een standbeeld als herinnering aan de filosoof en grote Tamil poëet Tiru Valluvar. Hij is de schrijver van het filosofisch werk Tirukkural, dat handelt over een Indische levenswijze. Het beeld is 133 voet hoog, wat verwijst naar het aantal hoofdstukken van zijn werk.

Aan land is er het Ghandi Memorial gebouwd, precies op de plaats waar de urne met zijn as openbaar werd verstrooid. Het gedenkteken is zo ontworpen dat op de verjaardag van Mahatma Gandhi (2 okt), de eerste stralen van de zon op die plaats vallen.

Het is een belangrijke bedevaartsplaats geworden. Nog steeds wordt de as van overledenen op dit zuidelijk punt in de zee gestrooid.

Dit ritueel kunnen we meemaken als een man via de trappen te water gaat met een urne en bloemen in de handen. Hij strooit de as en de bloemen in het water (zie foto), waarna hij zichzelf enkele malen onderdompelt.

Na de lunch bezoeken we zuster Maria Mouton, waar we verwelkomd worden met heerlijke ananas, bananen, limoensap, koffie en een Indisch gebakje. Zij geeft reeds veel jaren werk aan vrouwen die normaal geen inkomen hebben: weduwen, meisjes/vrouwen met een handicap,... Uit een eenvoudig stuk stof toveren zij heel mooie borduurwerken (tafellakens, zakdoekjes, theemutsen, servetten,...)

Uitstrooien van de as van een overleden familielid te Kanyakumari

Als we daarna toekomen in Kovalam lijkt het al heel lang geleden dat wij hier onze reis startten! Nochtans voelt iedereen zich er dadelijk weer thuis. Sommigen maken weer een sprong in de fantastische, rijk golvende zee, anderen gaan shoppen, wandelen en de dag eindigt natuurlijk in een leuk restaurantje waar met volle teugen genoten wordt van de lekkere vis en vooral van het gezellig samenzijn.

Donderdag 10/08/06

Voor we vertrekken naar Trivandrum genieten we voor de laatste keer van een vrije voormiddag: de zee, de winkeltjes, de sfeer...

Aan de inkom van de luchthaven nemen we - in een hevig plensende regenbui - afscheid van 'onze' Charles. Hij wordt door iedereen overladen met kussen. Dat is nogal on-Indisch, maar het is duidelijk dat hij onze uiting van dank erg apprecieert! We zwaaien ook nog even naar onze chauffeurs en daar gaan we... met zeer gemengde gevoelens. Nu is het echt afgelopen... onze lange tocht huiswaarts kan beginnen.

Vrijdag 11/08/06

De terugreis verloopt vlekkeloos.

Rond 17.30u komen we aan in Zaventem waar we hartelijk ontvangen worden door familie en vrienden. Deze keer zijn er geen bloemen, geen dansje of een tika, wél een stevige, deugddoende westerse 'welkom thuis' knuffel! Allen nemen we afscheid van mekaar en spreken af aanwezig te zijn op de 'terugkomdag' te Koksijde.

Moe, maar zeer voldaan rijden we huiswaarts. Het is mooi geweest, een enorme belevenis en verrijking om nooit meer te vergeten!

Bedankt SCAD, bedankt Irene dat we dit mochten beleven!!!

Nathalie en Annemie

DEELNEMERS 'Inleefreis 2006':

CAUCHIE Roger (NIEUWPOORT)
COULIER Nele (DRONGEN-BAARLE)
CRABBE Annemie (KOKSIJDE)
DESMEDT Lieve (TORHOUT)
HAYEN Willy en **FEYTONS Marina** (ALKEN)
JOOSTENS Gonda (MERELBEKE)
MADDELEIN Willy en **RAES Lucrèce** (RUMBEKE)
PEPERMANS Clement en **GILIS Wilfrieda** (KESSEL)
PLETTINCK Jurgen en **DE BACKER Annick** (TIELT)
PLETTINCK Nathalie (PITTEM)
VAN EECKHOUTTE Els en **VERVAEKE Robbe** (PITTEM)
VAN VAERENBERGH Ewald en **CAUCHIE Marie-Thérèse** (TERNAT)
VANDERJEUGT Irene (KOKSIJDE)